

Kakor zajec jo je pobrisal Gregec navzdol proti vasi. Oven in ovce so pogledale za njim. Kakor konj precej čuti, če ni gospodarjeva roka pri vajetih, tako je tudi čreda takoj spoznala, da ni pravega pri nji. Jela se je gibati prosteje in razgubljati po grmovju. Mnogo truda je prizadevalo to gospodu profesorju. To so jih zavračali in zganjali med grmovjem! Oven se jim je celo zakadil v hrbet, ko so pehali nagajivo ovčad v red. Skoro podrl jih ... Pa zapiši debeloglavca v razredno knjigo, če kaj pomaga. Ali pa ga izključi, pojde pa ves „razred“ za njim ...

Sreča, da je bil kmalu Gregec nazaj! In pa, da gospoda profesorja nihče ni videl v tistih pastirskih zadregah! Sram bi bilo gospoda pred malim pastirkom, ker so mu prej tako trdno zagotavljali, da se lahko brez skrbi zanese nanje.

Ravno dobro je bila čreda spet v redu, kar se prikaže Gregec izza roba. Veselo so se ozirali profesor proti njemu. Rešeni bodo mučne službe, oddahnili se bodo in brezskrbno spuščali tobakove dime pod oblake.

Še eno dvojajočo so poiskali, pa so obe stisnili Gregcu v roko, ko jim je izročil smodke.

Veselja je poskakoval Gregec, da ste mu dvojajči kar cvenketali v hlačnem žepu. Profesor so jo pa urezali naprej in premišljevali: „Lej, za profesorja si bil dober; za pastirja pa za — nič. Mladino si znal krotiti, drobnico zna Gregec bolje. Kar si bil ti v šoli, je Gregec na paši. Vsakemu stanu pristojna čast!“

F. G.

Andrejček v mestu.

Nikdar še ni Šimnov Andrejček tako težko pričakoval godu sv. Mihela, kakor letos. Večkrat je moral zbrati vso svojo računsko učenost, da je izračunil na prste, koliko dni je še do tistega dne.

Andrejče je imel pa za to tudi važen vzrok. Kar za kratek čas on ni računal in prešteval trioglatih ajdovih zrn po pratiki. Oče so mu namreč obljubili, da

ga vzamejo tisti dan s seboj v mesto na semenj. In semenj, ta je bil Andrejčku še večja uganka kot težke računske naloge. V mladi glavici si je že predstavljal, kako lepo mora biti v mestu, kjer stoje hiše kar na kupu, kakor je že večkrat slišal praviti. Zato je bil neizrečeno vesel, ker so mu oče obljubili, da ga vzamejo s seboj. Priden je bil, da bi se jim kaj ne zameril. To bi očetovo obljubo lahko kaj izpremenilo.

Prišel je zaželeni dan. Že na vse zgodaj je stal pred hišo voz, in nanj sta sedla oče in Andrejče ter se odpeljala v mesto na semenj. Med potom sta pustila mnogo ljudi zadaj. Vendar je bilo v mestu že vse nagateno, ko sta prišla tja. Andrejčku se je kar čudno zdelo, odkod toliko ljudi. Kamor je pogledal, povsod je bilo polno kupcev in prodajalcev. In hiše, kako so se mu zdele lepe in velike! Pa reči, ki jih je videl v izložbah! Vse mu je bilo všeč, silno všeč! Tu je videl v oknu velike, lesene konjičke, tam zopet orgljice, piščalke in — in kdo naj našteje in dopove?

Ko prideta z očetom na živinjski semenj, je bilo tam že polno živine in ljudi. Voz so oče zapeljali na dvorišče, konja pa izročili hlapcu, da ga je odgnal v hlev. Andrejčku so pa naročili, naj čaka pri vozu, dokler se ne vrnejo. Andrejček je nekaj časa stal poleg voza; a radovednost ga je gnala na trg, kjer so prodajalci razstavljali različno blago. Hitro se splazi k prvi kolibi, kjer je bila največja gneča. Stal je zadaj in poslušal, kaj se menijo. Slišal je, kako je krivonos dolgin hvalil uro, in nanjo so gledali nekateri mladeniči. Dolgo časa so se prepirali zanjo, a nazadnje je jud vendar toliko odjenjal, da jo je nekdo kupil. Kmalu nato so se ljudje razšli. Le Andrejček je stal še vedno pred kolibo in ogledoval zdaj to zdaj ono. Vse se mu je zdelo tako lepo, a on ni imel več denarja kot — groš. Jud je menda uganil Andrejčkove misli in mu zato rekel: „Kupi, fantič, kupi orgljice! Samo pet krajcarjev! „Andrejčka je kar poščegetalo! Tako lepe, rdeče orgljice in samo pet krajcarjev. Groš se mu je zdel kar ničvreden. Segel je v žep, pa si kupil orgljice. Potem je pa stisnil ročici v žep in stekel proti vozu.

Tam je začel skrbno ogledovati zaklad, in zdelo se mu je, da je dobro kupil.

Kmalu so prišli oče s trga. Šla sta v gostilno in po mestu. Nato sta se odpeljala domov.

Doma je Andrejče takoj vsem pokazal svoje orgljice. A, ko je povedal, koliko je dal zanje, so se mu začeli smejati, češ, da so vredne komaj dva krajcarja. Andrejčka je silno jezilo, da ga je jud goljufal.

Dva dni se je jezil Andrejček nad judom, a tretji dan — nad orgljicami, ki so naenkrat utihnile. Pihal je vanje, da mu je primanjkovalo sape, a vse je bilo zastoj. Orgljice so komaj še brenčale.

Ždaj pa Andrejček vsak vinar prej desetkrat obrne, preden ga da iz rok.

Bojan.

B a s n i.

Spisal *Janko Polâk.*

I.

V gozdu sta se srečala lisica in volk.

„He, teta! Kam pa tako hitro?“ —

„Striček, tecite!“

„Čemu neki?“ —

„Danes je lov na zajce!“

„Hahahaha! ... Saj nisem zajec?“ —

„Vem, da niste. A na lovu je danes mnogo kratkovidnih lovcev!“ ...

„Hu, saj res! ... Na to niti mislil nisem! ...
Le teciva, teta!“ ...

In izginila sta v gozdu.

Zvečer pa so nesli lovci iz gozda res samo zajce.

II.

Osel in lisica sta se prepirala. Boj je trajal silno dolgo. Osel je rigal tako urno, da mu lisica ni mogla poseči med riganje. Končno pa je osel le uvidel, da bo podlegel lisici.

„I — a! ... In vender ostanem zmagovalec jaz!“ ...